

ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

ІНСТИТУТ ДЕРЖАВИ І ПРАВА КРАЇН ЄВРОПИ

ЦЕНТР ЗАКОНОТВОРЧОСТІ ПРИ ЮРИДИЧНОМУ ФАКУЛЬТЕТІ

МАТЕРІАЛИ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

**«ПРАВОВА ДЕРЖАВА:
ІСТОРІЯ, СУЧАСНІСТЬ
ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФОРМУВАННЯ
В УКРАЇНІ»**

19-20 лютого 2016 р.

м. Ужгород

НАПРЯМ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Принцип визначеності податків і зборів як базовий принцип системи оподаткування, що має конституційно-правове значення

Барін О. Р. 148

Приведення національного інформаційного законодавства України до принципів, стандартів і норм європейського права

Бевза А. С. 152

Нова поліція України: образ, що створюється

Зозуля І. В. 156

Закордонні дипломатичні установи України

Ізбаш К. С. 160

Щодо доцільності впровадження інституту податкового консультування в Україні

Ковальова Ю. О. 164

Державні органи управління грошовим оборотом: деякі питання раціоналізації та оптимізації

Тарасенко Я. В. 168

До питання про етапи та періодизацію становлення і розвитку права на таємницю кореспонденції і телефонних розмов

Токар Н. В. 172

Нагляд державних органів у сфері охорони природи: онтологічний вимір

Тюн В. М. 175

Протидія корупції у сучасних умовах: зміст та напрями

Хромова К. І. 177

Правові засади податкової політики України

Чайка В. В. 180

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Correlation between international treaties on fight against crimes and criminal legislation of Ukraine

Bronevyska O. M. 184

Кримінально-правове значення «завідомості» при постановленні суддею (суддями) неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови

Парасюк Н. М. 186

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини як суб'єкт здійснення парламентського контролю за дотриманням законності під час виконання кримінальних покарань

Петельнікова Н. М. 189

6. Зозуля І. В. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? / І. В. Зозуля, О. І. Довгань // Форум права. – 2015. – № 5. – С. 85–92 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_5_16.pdf.

ЗАКОРДОННІ ДИПЛОМАТИЧНІ УСТАНОВИ УКРАЇНИ

Ізбаш К. С.

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри адміністративного права та адміністративного процесу

Одеського державного університету внутрішніх справ

м. Одеса, Україна

Після проголошення незалежності Україна стала на новий шлях розвитку – побудови демократичної правової держави та почала вести активну зовнішньополітичну діяльність. Розбудова суверенної, незалежної, демократичної, соціальної, правової держави, стрімке зростання її активності у зовнішній політиці, розширення і ускладнення завдань у цій сфері, просування в напрямку європейської інтеграції та досягнення інших зовнішньополітичних цілей України вимагають вдосконалення державного управління закордонними справами, у тому числі й органів дипломатичної служби України.

Зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загальновизнаними принципами і нормами міжнародного права [2]. Дане положення також закріплено у ст. 11 Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» [10]. Виходячи з цього вся діяльність держави та її компетентних органів повинна базуватися на визначених конституційних нормах.

Дослідженню діяльності дипломатичних установ України за кордоном присвячені праці провідних вчених: В.Б. Авер'янова, Ю.П. Битяка, В.М. Гаращука, Є.В. Додіна, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, А.Т. Комзюка, Н.П. Матюхіної, В.Я. Настюка, М.М. Тищенко, Х.П. Ярмачі та ін.

Дипломатичне представництво України – постійно діюча установа України за кордоном, що покликана підтримувати офіційні міждержавні відносини, здійснювати представництво України, захищати інтереси України, права та інтереси її громадян та юридичних осіб.

Дипломатичну діяльність за межами країни здійснюють закордонні державні органи зовнішніх зносин, які поділяються на дві категорії: *постійні та тимчасові*. *Постійні органи* – посольства і місії, представництва при міжнародних організаціях – ведуть повсякденну дипломатичну діяльність за кордоном, представляючи і захищаючи там інтереси своєї держави. Посольство – найвище за рангом дипломатичне представництво. *Тимчасові органи* – це різного роду делегації, окремі представники за кордоном, спостерігачі при міжнародних комісіях, на конференціях і конгресах; делегації чи окремі представники на державних ювілеях, коронаціях, інавгураціях, траурних церемоніях.

Керівництво дипломатичним представництвом України здійснює МЗС України. Діяльність дипломатичних представництв України регулюється: положеннями Віденської конвенції про дипломатичні зносини від 18 квітня 1961 р., Конституцією України, Законом України «Про дипломатичну службу», Законом України «Про державну службу», Кодексом законів про працю України, Консульським статутом України, іншими нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до них, а також чинними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України [1-9].

Главою дипломатичного представництва України є *посол або посланник, або повірений у справах*. Він є головним представником України в державі перебування, здійснює загальне керівництво та координацію діяльності всіх установ України, спеціалістів, делегацій, посадових та інших осіб, які перебувають у цій державі. Посол або посланник призначається Указом Президента України за поданням Міністра закордонних справ України в разі одержання згоди (агреману) на це призначення іноземної держави, до якої він призначається. Повірений у справах України, а також інші члени дипломатичного персоналу призначаються наказом Міністра закордонних справ України. Місія глави дипломатичного представництва України припиняється у випадках: відкликання у встановленому порядку; відставки; смерті; оголошення його *persona non grata* в державі перебування [8].

Функціями дипломатичного представництва України є: представництво України в державі перебування та підтримання з цією державою офіційних відносин; захист інтересів України, прав та інтересів її громадян та юридичних осіб в державі перебування; ведення переговорів з урядом держави перебування; з'ясування всіма законними засобами становища і подій у державі перебування та інформування про них відповідних органів України; поширення в державі перебування інформації про становище в Україні і події міжнародного життя; заохочення дружніх відносин між Україною і державою перебування та розвиток їх співробітництва в галузі економіки, культури і науки. Дипломатич-

не представництво України за дорученням Міністра закордонних справ України може виконувати і консульські функції.

Консульські установи України захищають за кордоном права та інтереси України, юридичних осіб і громадян України, сприяють розвитку дружніх відносин України з іншими державами, розширенню економічних, торговельних, науково-технічних, гуманітарних, культурних, спортивних зв'язків і туризму, а також сприяють вихідцям з України та їх нащадкам у підтриманні контактів з Україною. Загальне керівництво діяльністю консульської установи в державі перебування здійснюється відповідним дипломатичним представництвом України.

Консульські установи України очолюються генеральними консулами, консулами, віце-консулами, консульськими агентами. МЗС України за погодженням з державою перебування визначає місцезнаходження консульської установи, її клас і консульський округ.

Місії при міжнародних організаціях, зокрема: Місія України при НАТО, Постійне представництво України при відділенні ООН та інших міжнародних організаціях у Женеві, Постійне представництво України при координаційних інститутах СНД, Постійне представництво України при міжнародних організаціях у Відні, Постійне представництво України при ООН, Постійне представництво України при Раді Європи, Постійне представництво України при ЮНЕСКО (Національна комісія України у справах ЮНЕСКО), Представництво України при Європейському Союзі забезпечують участь України в системі багатосторонніх стосунків на рівні світових та європейських міжнародних організацій.

Для виконання специфічних завдань (наприклад, переговорів по проблемах кордону, використання морських просторів) або участі в міжнародних конгресах, конференціях створюються *делегації*, які також мають певні тимчасові права в державних органах зовнішніх зносин.

Таким чином, діяльність дипломатичних установ України за кордоном спрямована на міжнародні, правові відносини, які призначені для захисту прав і інтересів фізичних та юридичних осіб однієї держави на території іншої. Дипломатичні установи України за кордоном постійно трансформуються до нових потреб суспільства, вдосконалюють інформаційні технології, доступ громадян до публічної інформації, налагоджують міждержавне співробітництво, здійснюють обмін інформацією і досвідом, що сприяє ефективному забезпеченню захисту прав громадян України за кордоном та заохоченню дружніх відносин між аккредитуючою державою і державою перебування.

Література:

1. Віденська конвенція про дипломатичні зносини ООН [Електронний ресурс] : Конвенція від 18.04.1961 р. Конвенція ратифікована с оговоркой Указом Президиума ВС СССР від 11.02.64 № 2208-VI; Указом Президиума ВС УССР от 21.03.64 г. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
2. Конституція України [Електронний ресурс] : закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР із змін., внес. згідно із Законами України та Рішеннями Конституційного Суду: за станом на 15. 05. 2014 р. № v 005p710-14. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
3. Кодекс законів про працю України [Електронний ресурс] : закон України від 10.12.1971 р. № 322-VIII із змін., внес. згідно із Законами України : за станом на 07.08.2015 р. № 630-19. – Електрон. дан. (2 файли). – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
4. Про внесення змін до Закону України «Про дипломатичну службу» [Електронний ресурс] : закон України від 11.01.2011 р. № 2911-17 – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
5. Про державну службу [Електронний ресурс] : закон України від 16.12.1993 р. № 3727-XII із змін., внес. згідно із Законами України : за станом на 02.03.2015 р. № 213-19. – Електрон. дан. (2 файли). – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
6. Про дипломатичну службу [Електронний ресурс] : закон України від 20.09.2001 р. № 2728-III із змін., внес. згідно із Законами України за станом на 01.04.2014 р. № 213-19. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
7. Про Консульський статут України [Електронний ресурс]: указ Президента України від 02.04.1994 р. № 127/94 із змін., внес. згідно із указом Президента України за станом на 21.05.2002 р. № 474/2002. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
8. Про Положення про Міністерство закордонних справ України [Електронний ресурс]: указ Президента України від 06.04.2011 р. № 381/2011 – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
9. Про затвердження Положення про дипломатичне представництво України за кордоном [Електронний ресурс] : розпорядження Президента України від 22.10.1992 р. № 166/92-рп. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
10. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики Верховна Рада України [Електронний ресурс] : закон України від 01.07.2010 № 2411-VI. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.